

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 70/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. S., bytom K., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, 2 a 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*nečinnosťou Úradu pre finančný trh pri výkone dohľadu nad investičnými fondmi a investičnými spoločnosťami pri poskytovaní ochrany vlastníctva sťažovateľa a zamietnutím návrhu Najvyšším súdom SR na preskúmanie nečinnosti Úradu pre finančný trh SR*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. S. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 17. januára 2006 (doplnené na základe výzvy ústavného súdu 24. februára 2006) doručené podanie JUDr. V. S., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, 2 a 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) *„nečinnosťou Úradu pre finančný trh pri výkone dohľadu nad investičnými fondmi a investičnými spoločnosťami pri poskytovaní ochrany vlastníctva sťažovateľa a zamietnutím návrhu Najvyšším súdom SR na preskúmanie nečinnosti Úradu pre finančný trh SR“.*

Sťažovateľ vo svojom podaní z 9. januára 2006 uviedol, že je akcionárom bývalých investičných fondov, ktoré sa transformovali na akciové spoločnosti. Sťažovateľ uviedol, že 6. januára 2005 v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) podal Úradu pre finančný trh Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) sťažnosť na jeho nečinnosť v súvislosti s dohľadom nad investičnými fondmi. V podanej sťažnosti sťažovateľ argumentoval príslušnými ustanoveniami zákona č. 594/2003 Z. z. o kolektívnom investovaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kolektívnom investovaní“). Podľa vyjadrenia sťažovateľa úrad listom z 8. februára 2005 reagoval na jeho sťažnosť, pričom uviedol, že *„nie je v súčasnom období oprávnený urobiť žiadne kroky smerujúce k zmene terajšieho stavu, ktorý vznikol transformáciou investičných fondov a akokoľvek postup pri transformácii zneplatniť“.* Sťažovateľ však poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. V Obdo 44/2002 z 25. februára 2004, z ktorého podľa vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že investičné fondy v súvislosti s transformáciou na akciové spoločnosti porušili zákon, a teda že táto transformácia je neplatná, čo vedie k záveru, že uvedené akciové spoločnosti sú aj naďalej investičnými fondmi, nad ktorými úrad vykonáva dohľad. Sťažovateľ argumentoval ďalej tým, že z predmetného rozsudku jednoznačne vyplýva, *„že pri zlúčení investičného fondu so spoločnosťou, ktorá nemá charakter investičného fondu môže vzniknúť len investičný fond podľa tohto zákona“.*

Na základe uvedených zistení podal sťažovateľ 16. februára 2005 najvyššiemu súdu návrh týkajúci sa preskúmania nečinnosti úradu ako správneho orgánu, v ktorom žiadal, aby najvyšší súd uložil úradu povinnosť vykonať dohľad nad investičnými fondmi do 5 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Uznesením sp. zn. 1 Sžnč 2/2005 z 25. októbra 2005

najvyšší súd návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd v namietanom uznesení konštatoval, že „z ustanovenia § 250t ods. 1 OSP a § 244 vyplýva, že tieto ustanovenia umožňujú súdu uložiť žalovanému konať len v prípadoch, ak tento nekoná vo veci navrhovateľa vydať rozhodnutie, na ktoré má nárok. (...) Navrhovateľ nie je účastníkom tohto vzťahu a finálnym aktom výkonu dohľadu nemôže byť rozhodnutie, ktorým sa navrhovateľovi ako účastníkovi priznáva určité konkrétne právo, či povinnosť.“ Sťažovateľ zároveň uviedol: „Jediným aktívne legitimovaným orgánom na odstránenie protiprávneho stavu vzniknutým pri transformácii fondov bol do 31. 12. 2005 Úrad pre finančný trh SR a od 1. 1. 2006 je to Národná banka SR.“ Sťažovateľ sa domnieva, že tým, že najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Sžnč 2/2005 z 25. októbra 2005 jeho návrh zamietol, a teda odmietol preskúmať zákonnosť postupu správneho orgánu, odmietol zároveň aj spravodlivosť.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu predovšetkým z dôvodu, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť ďalej neobsahovala kvalifikovaný návrh rozhodnutia (petit), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 234/04, III. ÚS 120/05). Z podania bolo evidentné, že sťažnosť sťažovateľa smerovala proti úradu z dôvodu jeho nečinnosti, ako aj proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým bol návrh sťažovateľa na uloženie povinnosti úradu vykonať dohľad nad investičnými fondmi zamietnutý. Sťažovateľ však v tejto súvislosti neidentifikoval namietané konanie spisovou značkou, respektíve nekonkretizoval rozhodnutie najvyššieho súdu, proti ktorému sťažnosť mala smerovať.

Ústavný súd v liste z 8. februára 2006 (doručenom podľa doručenký 14. februára 2006) poučil a upozornil sťažovateľa na to, aké predpoklady musí spĺňať kvalifikovaný návrh na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jeho sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ho, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy nedostatky svojej sťažnosti odstránil (s poučením, ako je potrebné doplnenie náležitostí urobiť), pretože v opačnom prípade môže ústavný súd návrh odmietnuť a uznesenie sa nemusí odôvodňovať (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na výzvu reagoval sťažovateľ listom z 22. februára 2006 doručeným ústavnému súdu 24. februára 2006. V doplnení svojej sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol: „*Všetky skutočnosti, ktoré súd vo svojej výzve požaduje doplniť, vyplývajú zo sťažnosti alebo zo spisu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžnč 2/2005.*“ Inak sťažovateľ petit sťažnosti nijako nedoplnil, ale zotrval na predchádzajúcom návrhu. K svojej sťažnosti nepredložil splnomocnenie pre advokáta na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ale „*Osvedčenie o vykonaní záverečnej skúšky*“ právneho čakatela prokuratúry.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zároveň žiadal ústavný súd o nezverejnenie jeho mena a priezviska.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Aj napriek tomu, že ústavný súd výslovne poučil sťažovateľa o tom, že jeho zastupovanie advokátom je v konaní pred ústavným súdom povinné, čo predpokladá aj § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takéto splnomocnenie sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil. Namiesto toho v liste z 22. februára 2006 vyjadril názor, že ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde *„explicitne nezakotvuje povinnosť byť zastúpený advokátom pre všetkých sťažovateľov. (...) Je teda zrejmé, že sťažovateľ musí byť zastúpený advokátom len vtedy, ak nemá sám právnické vzdelanie. Vo veci poznamenávam, že mám rovnaké vzdelanie ako advokát a absolvoval som aj rovnaké skúšky ako advokát“*.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala nielen náležitosť kvalifikovaného návrhu uvedenú v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde (splnomocnenie pre advokáta), ale ani jeho ďalšie náležitosti uvedené v § 20 ods. 1 a v § 50 zákona o ústavnom súde (petit, z ktorého by bolo zrejmé označenie namietaného konania, respektíve namietaného rozhodnutia). Ústavný súd listom z 8. februára 2006 podrobne poučil sťažovateľa o náležitostiach kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ listom z 22. februára 2006 svoje podanie doplnil, ale nie v súlade s požiadavkami obsiahnutými vo výzve ústavného súdu. Doplnenie jeho podania hodnotí ústavný súd ako podanie nespôsobilé niest' charakter kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa

a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (napr. III. ÚS 120/05).

V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 199/03).

Na základe vyššie uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006